

STUDENT'S LIFE

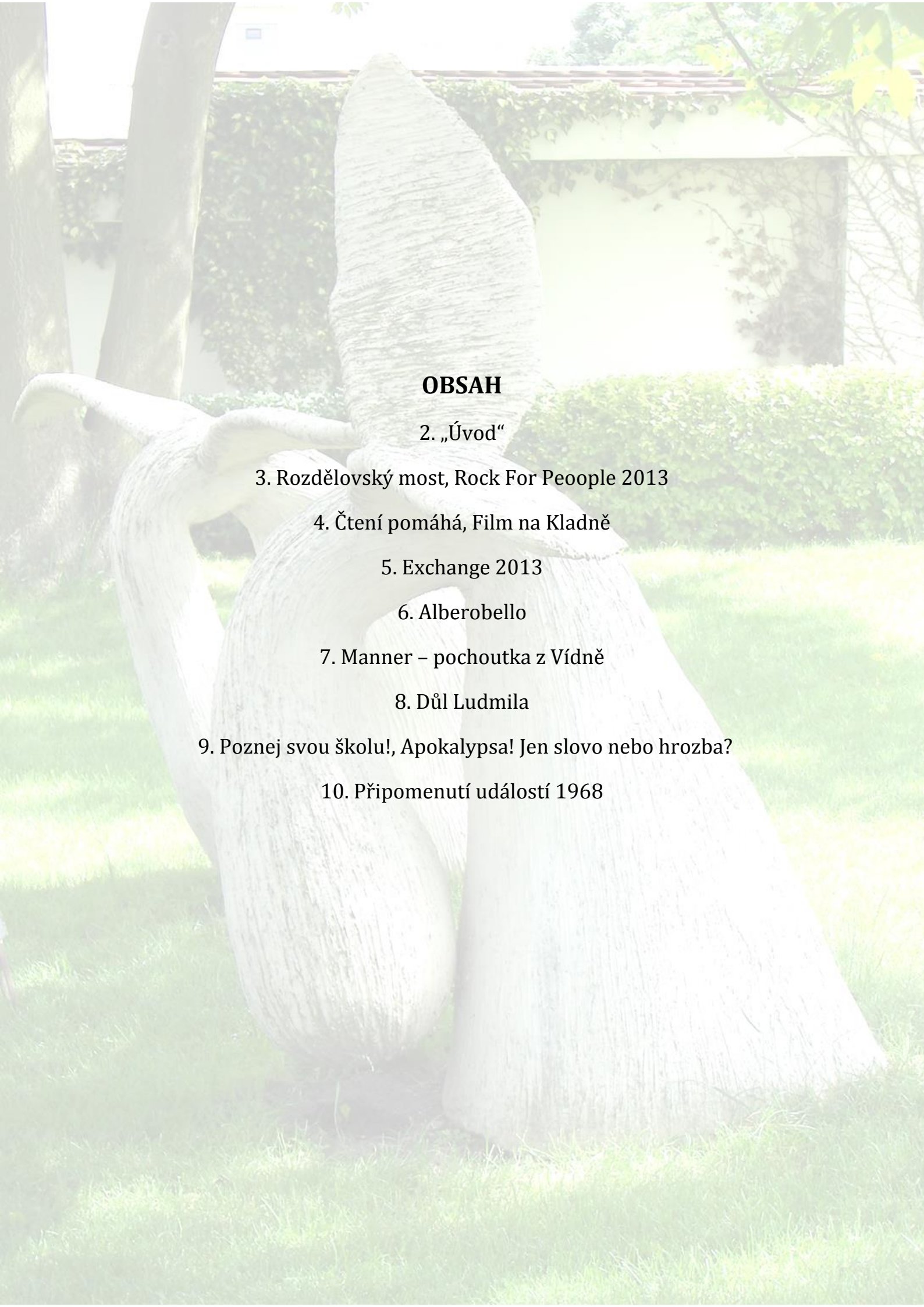
ZÁŘÍ 2013

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLADNO

ROZDĚLOVSKÝ MOST
ROCK FOR PEOPLE 2013
MANNER - POCHOUTKA Z VÍDNĚ

DŮL LUDMILA
ALBEROBELLO
POZNEJ SVOU ŠKOLU!

OBSAH

2. „Úvod“

3. Rozdělovský most, Rock For People 2013

4. Čtení pomáhá, Film na Kladně

5. Exchange 2013

6. Alberobello

7. Manner – pochoutka z Vídně

8. Důl Ludmila

9. Poznej svou školu!, Apokalypsa! Jen slovo nebo hrozba?

10. Připomenutí událostí 1968

NAŠI MILÁČKOVÉ 3

Ve druhém kole úspěšné ankety o přiřazování „páníčků“ k jejich zvířecím miláčkům se bohužel ne-našlo, i přes počet 72 soutěžících, vítězů. Zde vám odtajňujeme správné odpovědi. S touto anketou se budete setkávat s největší pravděpodobností až zase v měsíci říjnu.

1. E
2. C
3. ---
4. A
5. B
6. ---
7. D

NÁVRAT K BUBLINÁM!

Vámi oblíbené bubliny, ve kterých přicházíte pozměněnou stavbou slov na skutečné a nám známější rčení, se opět na vaše prosby vrací do časopisu.

Pokud jste danou bublinu pochopili správně, dozvíte se to v příštím čísle.

„Úvod“

I v tomto školním roce 2013/2014 se s našim časopisem budete moci setkávat a budeme vás v něm opět informovat o dění ve škole, o historii Kladna a okolí, přiblížíme příběhy studentů naší školy, kteří něco dokázali.

Chceš být jedním z nás?

Pokud se chcete, zejména první ročníky, podílet na tvorbě časopisu, není nic snazšího, než nám napsat na jakýkoliv email, který je uveden níže, či nás osobně kontaktovat. Na začátku září obejdeme všechny první ročníky a ty, kteří budou chtít spolupracovat, rádi přivítáme.

Co je pro spolupráci s časopisem třeba?

Budeme chtít vidět VAŠI práci, ve které nám dokážete své pisatelské schopnosti. Dále už potřebujete jen kreativitu, dobrou náladu a schopnost spolupracovat v kolektivu.

Neváhejte, věřte si a zkuste to!. O nic nejde a my vás do ničeho nutit nebudeme. Jde jen o to si to zkusit, a když se vám tato činnost zalíbí, můžete s námi psát a obohacovat obzory svých spolužáků i učitelů o různé zajímavosti.

Kontakty

Redaktoři: Honza Mañas, S4B – h.manas18@seznam.cz, Karolína Rosecká, E4 – ross94@centrum.cz, Jana Hanzalíková, E2 – JanaHanzalikova@seznam.cz, Štěpán Sládek, S3 – pepanek.s@seznam.cz, Evža Stará, S3 – Evza.Jitka@seznam.cz, **Grafika:** Lenka Martínková, S4B – lenka608@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Rozdělovský most

Kdo by si snad myslel, že u nemocnice stával most od začátku výstavby této části Kladna, byl by na omylu. Se stavbou mostu se započalo v sedmdesátých letech z čistě praktického důvodu. Zaměstnanci „Poldovky,“ kteří se vraceli z práce, tvořili na silnici kolony nedozírné vzdálenosti a to v čase, kdy byly stažené závory, jelikož právě projížděl vlak. Proto se přistoupilo ke stavbě.

Před samotnou stavbou se však muselo těleso dráhy prohloubit a zrekonstruovat. Také stanice Kladno – Město se musela vystavět. Dříve zde byl jen malinký dřevěný domek. Samozřejmě plocha zde byla rovná, a tak se muselo započít s navázkou suti a zeminy. Stavba byla jako skládačka. Nebetonovalo se na místě (jen sloupy), ale pojezdová vrchní část byla z již vyrobených panelových dílců. Tak byl postaven most v Rozdělově a usnadněna dopravní situace.

Na přelomu roku 2008 a 2009 se však musel most zbořit a znovu postavit, jelikož odpadával beton, a tak se odkrývala výztuž, konstrukce korodovala, čímž byla ohrožena bezpečnost jak provozu pod mostem, tak na něm. Výstavbu mohli sledovat i studenti z naší školy, stavaři, a také ji sledovali při praktických vycházkách za zajímavou (pře)stavbou.

Na dnešním mostě se nachází dokonce i zastávka pro městskou autobusovou dopravu, která dříve stála mimo most.

Autor: Honza Mañas, S4B
Foto: F. Pošta, archiv T. Rouček

Rock For People 2013

Před prázdninami jste se mohli dočíst o řadě festivalů, které vás čekaly, a které jste si mohli užívat se svými přáteli. Jedním z nich byl i Rock for people. Možná se mezi vámi najdou tací, co v davu nahlas zpívali písně zde vystupujících kapel, zpěváků a zpěvaček. Pokud tento fest'ák někteří z vás propásli, tak tady máte alespoň malou ochutnávku toho, co jste mohli zažít.

Program jste zajisté přečetli již předtím, ale pro ty, kteří se ho nevšimli, tu je znovu malý výstřižek domácích, ale i zahraničních kapel, které zde vystoupily. Z domácích nesměli chybět samozřejmě Kabáti, Kryštof, Charlie Straight, Horkýžeslíže, Mandrage, Pražský výběr, UDG, Sto zvířat a z řad sólistů to byl Tomáš Klus, Aneta Langerová a dokonce i Karel Gott. Co se zahraničních hudebních vystoupení týče, tak zde vystoupila třeba skupina Thirtyseconds to mars, Foals, Billy talent, Kins, Onlyreal a další. Myslím, že každý si přišel na své.

Možná vás zaskočilo to, že na takovémto festivalu, kam chodí hlavně teenageři, vystupoval Karel Gott. Nepřepsala jsem se, je tomu skutečně tak. Ač se to třeba některým z vás nezdá, měl obrovský potlesk. Na jeho koncert přišlo nejvíce lidí včetně nejmladšího, kterému bylo sotva pár týdnů. Nechyběl ani nejstarší fanoušek, který po Novém roce oslaví již sté narozeniny.

Tento festival si teď také může říkat, že byl **nejčistším** festivalem. Je to pravda a to díky organizovanému systému vratných kelímků, který se opravdu osvědčil. Za každý vrácený kelímek byla odměna a to v podobě

zálohy, kterou dal při nákupu nápoje. Každý si dobře rozmyslel, jestli kelímek pohodí někam do trávy, nebo zda jej vrátí. Člověk si řekne, že v tom není moc peněz, ale korunka ke korunce a za chvíli máte nové pivo. Samozřejmě nezletilci limonádu.

Ani letos ale nechyběly ztráty a nálezy. Díky poctivcům se k majitelům dostalo přes 50 ztracených věcí. Ne- ní divu, protože takový ztracený řidičák je velmi nepříjemná záležitost, pokud nějaký šťastlivec přijel na Rock for people autem do Hradce Králové až třeba z druhé strany republiky. To se pak těžko dostává zase domů. Na- šlo se ale i přes 200 věcí, o které majitelé očividně neměli zájem. Výjimkou nebyly občanské prů- kazy, kreditky či třeba peněženka se skoro 10 000 Kč. V hojném počtu se našly i deštníky, plá- štěnky či dokonce dámská trička a panské košile.

Počasí se také povedlo, a tak není divu, že se 19. ročník tohoto festivalu vydařil a publikum s hudebními vystoupeními vytvá- řelo nevídanou atmosféru. Mož- ná, že se příště k davu nadšenců přidáte. Jubilejní 20. ročník tepr- ve čeká a vy máte dost času se rozmyslet, zda se zapojíte a ochutnáte skvělou atmosféru festivalu.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Zdroj obrázku: dynamodesign.cz

Čtení pomáhá

Po přečtení těchto dvou slov se většina okamži- tě znudí a dál se o nic nezajímá. Ale v tomto případě je tomu jinak. Tato dvě slova v sobě totiž ukrývají název stránky, na které můžete provětrat své moz- kové závitky, nakolik si pamatují to, co jste si přečetli (myslím, že hlavně tato část pomůže mým kolegům ze čtvrtého ročníku). Překvapení se však skrývá v druhé části. Ta opravdu pomáhá. Za každý správně vyplněný testík získáte 50Kč kreditu. Ten se sčítá

na vašem profilu. Že byla jedna nebo více odpovědí špatně? Nevadí. Máte další dva pokusy. Dejte si však pozor, nepodaří-li se vám ani v dalších pokusech vyplnit celý test správně, další pokus budete mít až za týden. Podaří-li se vám nasbírat pár kreditů, v další záložce Charity naleznete „seznam“ těch, kte- rým je potřeba pomoci. Své kredity můžete darovat jednomu, nebo rozdělit mezi více lidí. Stačí se jen zaregistrovat!

Autor: Karolína Rosecká, E4

Film na Kladně

Gary Oldman, Tom Hardy, Noomi Rapace – to jsou tři slavní herci, které jste mohli zahlédnout ve filmových trhácích jako je třeba Harry Potter, Černý jestřáb sestřelen, či Sherlock Holmes: Hra stínů. Kromě tohoto jste je ale měli možnost na vlastní oči vidět i koncem června přímo v Kladně, přesněji v Rozdělově u věžáků.

Tito tři herci jsou hlavními aktéry nového filmu, jehož část se točila právě tady. Tento snímek se točí podle knižní předlohy, která v České republice vyšla pod názvem Dítě 44. Tento bestseller napsal anglický spisovatel Tom Rob Smith. Role režiséra se ujal Daniel Espinosa a producentem byl Ridley Scott, který je autorem např. filmu Vetřelec, Gladiátor či Hanibal. Příběh se odehrává ve 30. – 60. letech minulého století v Rusku, kdy byla

doba stalinismu. Do tohoto období by se daly stylem zařadit právě i rozdělovské věžáky, a proto můžete v úsecích filmu zahlédnout právě toto prostředí.

Desítky karavanů, filmový štáb, nákladní auta a spousta lidí, co měla s filmem něco společného – díky tomu všemu byla uzavřena polovina čtyřproudové silnice, na parkovišti před věžáky nesmělo stát jediné zaparkované auto majitelů bytů.

Točilo se v prvním a druhém domě. Díky době, ve které se film odehrává, muselo z okolí zmizet vše připomínající současnost. Členové štábu tedy seškrabávali plakáty, upravovali nástěnky, přepisovali jména na zvoncích, zakrývali poštovní schránky a měnili i výlohy v obchodech. Místo CD a DVD jste po dobu natáčení mohli vidět ve výloze třeba konzervy zelí a bedýnky s bramborami.

Toto natáčení, které se konalo přes víkend, vzbudilo zájem i rozruch všech, kteří narazili na rozsáhlý filmový štáb. Šťastlivci mohli zahlédnout samozřejmě i již zmiňované hlavní herce. Většina vytahovala foťáky a mobily, aby zaznamenala dlouhou frontu karavanů a obyvatelé

bytů mohli sledovat natáčení přímo z oken. Nevýhodou bylo jen zabrané parkoviště, které je jindy plné aut, takže lidé nemohli zaparkovat a museli svá auta zabydlet na jiném místě.

Na konci srpna se štáb, který má na starost natáčení filmu *Dítě 44*, ocitl i v Praze na Florenci, kde se natáčelo v metru. Tam se náhle objevily sochy z období stalinismu a místo lidí cestujících metrem např. do práce, se na Florenci ukázali herci. Natáčení se konalo hlavně v noci, ale i tak byla stanice uzavřena a doprava nahrazena tramvají. Cesta se tak bohužel protáhla až o 20 minut. To pro cestující nebylo zřejmě příjemné, ale film je film.

Již několikrát se v Kladně natáčel nějaký zahraniční film. Věžáky se staly pozadím snímků častokrát. Majitel jednoho z obchodů řekl o jedné zkušenosti s natáčením tentokrát německého filmu, který se v Rozdělově natáčel asi před třemi roky. Taktéž byl z ruského prostředí a nad obchodem byl samozřejmě tomuto odpovídající nápis. Pokud jste však neviděli karavany, štáb či dokonce herce a ani jste třeba dodnes nevěděli o takovéto události, tak nezaufejte! Třeba se příště ocitnete blízko dění podobnému tomuto a nemuseli byste ani někam mimo naše město.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Zdroj obrázku: nase-kladno.cz

Podmínkou koexistence jedince druhu *Homo sapiens* a společenství druhu *Canis lupus* je sjednocení akustické signální soustavy.

Exchange 2013

Hned na začátku léta jsem odjela do jižních Čech na „Výměnu mládeže.“ Ptáte se, co to je? Tzv. Výměna mládeže je vlastně pobyt v resortu, kam se sjedou lidé z různých zemí přibližně mého věku (18 let), kteří pracují s dětmi a chtějí si svoje zkušenosti a postřehy vyměnit s ostatními.

Letos jsme se sjeli v penzionu Strnadovský mlýn. Tím „my“ myslím nás, Čechy a dále pak Francouze, Bulhary a Italy. Domlouvali jsme se, jak jinak než anglicky. To skýtá další úžasnou možnost, a to popovídat si anglicky i s někým jiným než s kamarádem při hodině anglického jazyka, nebo s paní učitelkou. Jela jsem tam s tím, že všichni budeme s angličtinou přibližně na stejné rovině. Tak super! Jenže když jsem slyšela mluvit Bulharky, málem mi vypadly oči. Na stejné rovině? To tak. Oni mluvili anglicky skoro tak dobře, jako by to byl jejich rodný jazyk. Mám také takovou vtipnou historku. Naši francouzští kamarádi mluvili anglicky docela dobře, jen někdy

mi dělalo problémy rozumět jejich výslovnosti. Proto když mi jeden z kluků něco říkal a já zaslechla něco jako „sink,“ tak já na něj, že vůbec neumím zpívat. Jenže on chtěl říct „thing,“ což znamená něco úplně jiného.

Zpět do lavic

Srpen plynul jako voda,
ten červenec, jak by smet.
Přichází však krutá soda,
možná radši nemyslet!

Dlouhé září, delší říjen,
začíná nám školní rok.
Odepře nám malý příjem,
brigády až napřesrok.

Bez úsměvu, bez nálady
usedáme do lavic.
K učitelům věčně zády,
v našich hlavách skoro nic.

Mobily jsou připraveny,
poslech hudby začíná...
Do školy vždy unavený,
další nudná hodina...

Prázdniny jsou minulostí,
žádný pláč je nevrátí.
Snad než začne padat listí,
vše se v dobré obrátí.

Autor: Štěpán Sládek, S3

Holky by možná napadlo, že je to i vynikající příležitost seznámit se s nějakým klukem z cizí země. Moc je ale nepotěším. Kluci měli zastoupení jen velice malé, a to v počtu tří Francouzů. Museli se docela mít, když byli tři na kupu holek...

Jelikož objekt, ve kterém jsme byli ubytováni, byl bývalý mlýn, tudíž pořád pracuje částečně jako hospodářské stavení. Proto když jsme si chtěli zahrát volejbal, museli jsme na oplátku pomoci se dřevem. Všichni se pustili do práce a opravdu pilně pomáhali. Vtip je v tom, že jsem se pak dozvěděla, že kamarádi z Francie vůbec, ale vůbec nevěděli, proč to mají dělat, proč vlastně mají pracovat rukama. Docela mne to pobavilo. Ale budiž.

Ještě není s vtipnými historkami konec. V rámci našeho programu jsme se jeli podívat do nedalekého města Tábor a poté do skutečného tábora v Sezimově ústí. Byl to vážně krásný tábor. Takový typicky český: chatičky, ohniště, skromně zařízená kuchyň i koupelna s WC. Prostě krásný obraz těch sladkých dětských let. Vypadalo to, že se jim docela líbil. Zahráli jsme si pár her s místními osadníky a pak byl volný program. Najednou jsem viděla většinu Francouzů a Italek utíkat ven z tábora. Dozvěděla jsem se, že jednu italskou holčinu píchla do prstu vosu. Začala prý brečet, všichni se kolem ní seběhli, no prostě hrozné drama. Vrchol nastal tehdy, když jsem se dozvěděla i detaily oné události. Všichni „postižení“ byli hrozně vyděšeni, prý jim nebyla poskytnuta pomoc, cítili se špatně a potřebovali hlavní vedoucí, která za nimi nepřišla atd. atd. Škoda, že Shakespeare už nežije, poněvadž by nejspíš napsal další tragédii, podle toho jak to tam někteří líčili.

Když jsme odcházeli z tábora, tak si naše hlavní vedoucí povídala s vedoucí Bulharek. Antoaneta (vedoucí Bulharek) totiž říkala naší vedoucí, že v Bulharsku by rodiče své děti na takový typ tábora v životě neposlali. U nich prý musí mít tábor minimálně základní vybavení, něco ve stylu nějakého penzionu, a ne takové ty naše „bojové podmínky.“ Naštěstí

holky takovýto názor nesdílely a prý by s nadšením na takový tábor jely.

Většina z nás je zvyklá, že když se jede na tábor, chodí se na delší procházky nebo dokonce i túry. I my jsme jednu takovou delší procházku absolvovali. Byla dlouhá dohromady necelých 5km. Na konci procházky byli všichni totálně „grogý“ a když jsme jim řekli, že toto je u nás naprosto normálně, nevěřícně na nás koukali.

Chtěli byste zažít podobně vtipné historky? Není problém! Stačí se domluvit s kamarády, vyhledat si informace o nabízených výměnách a můžete vyrazit.

Autor: Karolína Rosecká, E4

Alberobello

Alberobello je malé městečko ležící v Itálii v provincii Bari v Apulii. Žije zde kolem 11 tis. obyvatel a městečko jako takové je známo svými stavbami, které lákají turisty z celého světa.

Stavením se říká Trullia, vznikla v 15. Století. Hrabě Acquaviva rozhodl na návrší postavit sídlo a protože se za hotové domy platil poplatek do královské pokladny, poradil svým poddaným, aby si místo domů postavili trulli. Jsou to malé stavby kruhovitého, či jemu se přibližujícímu půdorysu, s výškou stěn okolo 1,5 metru. Stavení

zakrývá kónická střecha, která však tak docela střechou není. Již zmíněný hrabě poddaným poradil, jelikož by museli platit daň, aby střechu postavili rychle rozebíratelnou. Stavení bez střechy přece není stavení. Tak to alespoň popisuje nejznámější pověst. Faktem je, že střechy jsou poskládané z kamenných desek, které nejsou žádným jiným materiálem spojené. Těchto stavení bylo postavěno kolem 1 400.

Vesnička se v roce 1996 zapsala do světového kulturního dědictví UNESCO.

Současní občané však bydlí až za okrajem chráněné zóny a přes den dochází do svých stavení ve městě, kde mají krámky se suvenýry nebo s občerstvením.

Na domech se nacházejí bílá znamení. Nejedná se však o nějaké symboly proti uhranutí či tak něco. Jedná se o křesťanské znaky, které se však domalovávaly na stavení až při rekonstrukci ve 20. století.

Město je zasazené v oblasti, kde se pěstuje víno, takže i proto se zde setkává takové množství turistů.

Na jedné straně města jsou v obydlích trulli umístěny restaurace a prodejny se suvenýry, na druhé straně se můžete do těchto stavení jen podívat, a to za drobný poplatek.

Autor: Honza Mañas, S4B

Zdroj obrázku: wikimedia.org

Manner – pochoutka z Vídně

Růžový obal, na kterém je oplatka a modrý nápis Manner. Design této společnosti se nemění. Určitě to zná každý z vás, a pokud ne z vlastní zkušenosti, tak z reklamy určitě. Myslím, že někteří si teď v hlavě vybavili znělku oznamující příchod právě této reklamy. Kde kdo by nad tímto máchnul rukou, ale kteří z vás vědí, že právě tyto oplatky mají poměrně hlubokou historii?

V roce 1865 se narodil Josef Manner I., který má na svědomí právě tyto, a nejen tyto, legendární oplatky. Před více jak 100 lety začal vyrábět ve svém malém obchůdku v centru Vídně dnes již tradiční vídeňské laskominy. V roce 1890 se Josef rozhodl, že zpřístupní čokoládu všem společenským vrstvám. V 19. století byla totiž čokoláda záležitostí pouze společenské smetánky a tak Josef Manner začal razit heslo „čokoláda pro všechny“. V samém srdci Vídně, v blízkosti katedrály sv. Štěpána, se nacházel obchůdek s již dostupnou čokoládou. Tato cukrovinka se stala konkurencí pro ostatní výrobce, protože Manner vyráběl levnou čokoládu, ale velmi kvalitní. Obchůdek se tedy během chvíle stal vyhledávaným místem Vídeňáků. Když začal vyrábět čokoládu, byl na to sám, bylo mu pouhých 25 let. Nakonec koupil licenci malé čokoládové výroby a 1. března 1890 se objevila nově zalo-

žená „Továrna na čokoládu Josef Manner“.

Majitel továrny byl velmi pracovitý a nevadilo mu vyrábět čokoládu, organizovat obchod a vést provoz. Brzy se musel odstěhovat z centra na předměstí Vídně do domu svých rodičů a v blízkosti založil velkou továrnu na čokoládu. Roku 1870 byl na výrobu sám, ale o 7 let později zaměstnal první stovku lidí. Stal se z něj později nejúspěšnější výrobce čokoládových pochoutek. Začal vyrábět i čokoládové bonbóny a čokoládový prášek v dózách. Roku 1913 otevřel druhou továrnu a to zaměstnával již přes 3000 lidí. Do sortimentu se zařadily také Neapolitánské oplatky, které se dodnes vyrábějí podle původní receptury.

Společnost Manner byla však poznamenána oběma světovými válkami a samozřejmě i meziválečnou hospodářskou situací. Josef Manner I. navíc odešel v roce 1935 do penze, a tak problémy s výrobou a nedostatek dodavatelů museli náhle řešit jeho synové. Když začala druhá světová válka (pro ty, kteří toho mají v hlavě moc, je to rok 1939) nastaly pro Manner těžké časy, avšak horší to bylo po válce, kdy nastala krize a navíc továrna přišla o zásoby, které musela dát Stalinovi jako „důkaz vděku.“ Továrna na čokoládu Josefa Mannera tedy začala od nuly.

Na vzkříšení dohlížel sám zakladatel, který ale roku 1947 zemřel. Nebylo jednoduché dostat se zase na přední příčky výrobců. Muselo se rychle reagovat na požadavky zákazníků, kteří vyžadovali rozsáhlejší sortiment a také trvanlivější výrobky. Vyhovět se podařilo až v roce 1960, kdy Manner přichází s novou podobou Neapolitánských řezů, které byly zabaleny do neprodyšné hliníkové fólie s červeným proužkem pro snadnější otevírání. O 10 let později přišlo spojení a spolupráce s druhou největší firmou laskominek v Rakousku a díky tomu se k firmě Manner dostaly i další laskominy jako byly např. banánky v čokoládě. Roku 1953 se vyváželo přes 3000 tun cukrovinek ročně a o pár let později se statistika vyšplhala k 48 tisícům tun ročně. Není třeba říkat, že se výrobky společnosti dostaly i na zahraniční trh.

Tak co? Máte teď pocit, po přečtení historie oplatek Manner, že byste si hned dali již více jak stoletou tradici? Nebojte, nejste jediní. Po napsání tohoto článku bych sáhla hned po růžovém balení s nápisem Manner. Bohužel, vedle mě tu leží již pouze prázdný obal. Mou smůlou je, že můj sourozenec byl v tomto rychlejší, a tak si pochutnal na laskomině Josefa Mannera I. Ale pokud vy máte možnost sáhnout do tajných zásob, tak nebud'te blbí, jak bych hruběji řekla (neberte si to osobně), a vychutnejte si legendární oplatek.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Zdroj obrázku: ibesof.cz

Schopnost operativně řešit životní situace k vlastnímu prospěchu na základě vyššího stupně intelektu hominis sapiens se nerovná drahám libovolného tvaru, vedeným jakýmkoli bodem prostoru.

Důl Ludmila

Nálezem kamenného uhlí se krajina Kladenska změnila. V roce 1846 nachází, mezi Dříní a Buštěhradem, Jan Váňa černé uhlí. K tomu bychom mohli samozřejmě zařadit i nalezená ložiska železné rudy v Nučicích, vápenec na Berounsku a i díky tomu nově vzniklé železárny a ocelárny. Právě toto změnilo původní tvář Kladna a jeho okolí. Lidé pracující na svých malých polích dostávají tedy zcela novou příležitost práce a samozřejmě i výdělku. Tuto práci nabízely i doly vznikající na Kladensku. Jedním z nich je i důl Ludmila, který patří mezi první doly v Kladně, a proto se na něj tentokrát více zaměříme.

Zhruba 200 metrů od silnice mezi Vrapicemi a Cvrčovicemi a asi 5 km severovýchodně od středu Kladna, byla založena na tektonicky porušeném uhelném ložisku první jáma na Kladensku, která dosáhla hloubky přes 100 metrů. Jméno dostala po svaté Ludmile. Hloubení započalo v roce 1822. Pro velké přítoky vody byl však důl prohlouben až v roce 1838 a dále prohlubován byl v letech 1848 – 1861. Pro dopravu uhlí do blízkosti železniční tratě Dubí-Kralupy nad Vltavou byla ražena Ludmilská štola a to v roce 1861, kdy se dokončovalo prohlubování dolu. V srpnu 1873 došlo k nafárání uhelného sloje v hloubce 111,5 metru. Od roku 1891 sloužil důl Ludmila jako větrací jáma pro doly Ferdinand a Marie-Antonie.

Za 30 let bylo zařízení na tomto dole rekonstruováno a byla postavena nová dřevěná těžní věž, která je zapísána do seznamu kulturních památek. Dnes zůstal pouze dřevěný model. Za další 2 roky, tedy v roce 1923 pro ty méně zdatné v matematice, byl důl prohlouben do konečné hloubky 214,8 metru. Od 60. let fungovala Ludmilská štola navíc jako větrací jáma pro důl Prago I., což trvalo asi 10 let.

Zajímavostí také je, že na dole byl roku 1836 nainstalován první parní těžní stroj v Čechách. Později byl však přestavěn na elektrický pohon.

Po ukončení provozu byla stržena šachetní budova a dřevěná věž. Další objekty se seznámily s likvidací „až“ v roce 2004 a to při údajně odborném zajištění dávno zasypané šachty. Dnes zbylo z dolu nesoucí jméno Ludmila bohužel jen betonové plato s větracím komínkem nad bývalou šachtou a také několik bývalých provozních objektů, které jsou upraveny do podob rekreačních chat.

Věděli jste někdy o tom, že se tu, kromě dalších desítek dolů, nacházel i právě tento, který nese jméno jako nějaká dívka? Jak již bylo na začátku řečeno, byl pojmenován po svaté Ludmile. Jen škoda, že ani v případě ženy prohlášené za svatou nevydržel důl ve své původní kráse.

Autor: Jana Hanzalíková
Zdroj obrázku: hornictvi.info

Projekt POZNEJ SVOU ŠKOLU!

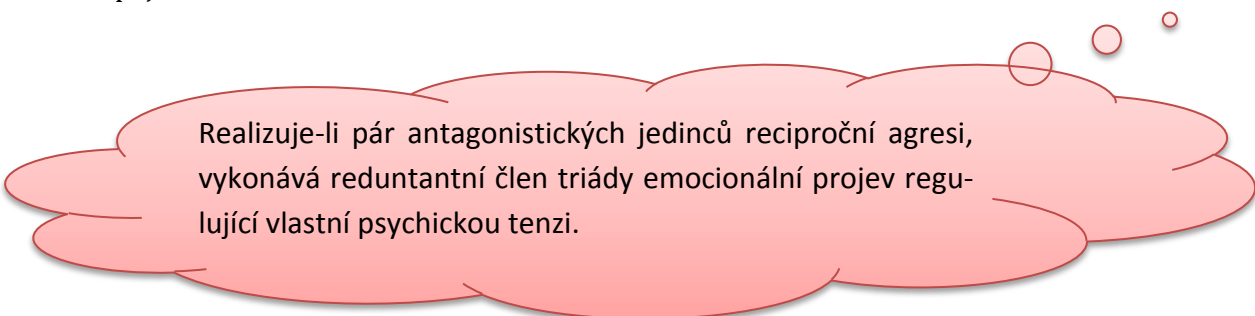
Pro první ročníky osvětlím účel projektu. Jedná se o projekt, který vznikl na konci minulého školního roku a běžel přes prázdniny. Měl a stále má za úkol získat informace, fotografie, příběhy atd. od bývalých studentů, učitelů školy. A skupina lidí z naší redakční rady sestavuje tento výčet a schraňuje veškeré tyto informace a zároveň pátrá po historii školy jako takové. Zapojit se mohu

(budeme jedině rádi) studenti všech ročníků, kteří znají něčeho, kdo tuto školu navštěvoval, či o ní něco ví. Své poznatky, kontakty, fotografie atd. může buď sdělovat nám redaktorům či psát na email (h.manas18@seznam.cz). A právě tyto příběhy, fotografie a námi zjištěná fakta budeme odtajňovat a vám, spolužákům, učitelům, veřejnosti, sdělovat a tím vás seznamovat s naší ško-

lou, co v minulosti, ale i současnosti tolik znamenala a znamená.

Seznamovat vás s naší školou začneme hned v příštím čísle a máte se opravdu na co těšit. Myslím, že i ti, co si myslí, že je na škole nic nepřekvapí, budou koukat, jelikož jsme dokumentů nashromáždili díky vám poměrné množství.

Autor: Honza Maňas, S4B

Realizuje-li pár antagonistických jedinců reciproční agresi, vykonává redundantní člen triády emocionální projev regulující vlastní psychickou tenzi.

Apokalypsa! Jen slovo nebo hrozba?

Každý věděl o magickém datu 21. 12. 2012. Teď si, předpokládám, že všichni vybavili titulky, které vystihuje jedno jediné slovo: „apokalypsa“. Někteří věřili v konec světa a někteří nad tímto máchli rukou. Ti, co se nestresovali, udělali správně, protože jak vidíte, zkáza nenastala. Ale co když se přece jen blíží, a to aniž bychom věděli datum přicházejícího konce? Tentokrát si můžete přečíst jednu dost možnou teorii.

Země zahalená tmou, jindy slunečný den zmítají vichřice a děsivé bouře, Země se chvěje, sopky vybuchují, obyvatelné plochy pohlcují požáry a moře posílají ohromné vlny v podobě tsunami na pevninu. I toto je jeden z katastrofických scénářů. Italský kněz Padre Pie (1887-1968) je jedním z nejslavnějších proroků 20. století. Několikrát dokáže barvitě vylíčit zkázu světa a pokaždé popisuje série přírodních katastrof, které lidstvo „vyčistí“. Přichází jedna katastrofa za druhou a cílem toho všeho utrpení je zničit „zkažené“ bezbožné lidi a navrátit lásku a mír. Padre dokonce říká, že se zemětřesením přichází i Satan, který chce svést nelítostivý boj s Bohem. Pohádky ovšem nejsou předlohou, a tak zlo vyhrává. Po třech dnech a nocích však ustávají zemětřesení i požáry a z nebe sestupují andělé šířící mír. Toto všechno sdělil italskému knězi a proroku údajně anděl zkázy.

Konspirátoři však tvrdí něco úplně jiného. Proces, který má vyhladit lidstvo a nastolit tak nový světový pořádek, již údajně začal. Zemětřesení a tsunami, které pohltily před dvěma lety Japonsko, výbuch islandské sopky, tsunami v Indickém oceánu. Vyskytují se domněnky o tom, že tyto přírodní katastrofy nebyly úplně tak dílem matky přírody, ale byly uměle vyvolané. Jestli si myslíte, že nemůže existovat nějaká technologie, která by

něco podobného dokázala, tak jste na omylu. Ovládat počasí a vyvolání přírodních katastrof dokonce již na předem určeném místě totiž dokáže s největší pravděpodobností HAARP. Co to vlastně je? HAARP je odlehlý komplex na Aljašce, který se zhmítá ve vysokých anténách. Je oficiálně znám jako projekt studia jevů a využití ionosféry (nejsvrchnější vrstva atmosféry) jako komunikačního nástroje, založeného na šíření radiových vln. Tento projekt je financován z rozpočtu vojenského letectva a námořnictva USA. Spekuluje se o tom, že HAARP vyvinul techniku, která dokáže způsobit veliká zemětřesení a že právě tato možnost byla využita i k vyvolání tsunami v roce 2004. HAARP má na svědomí nejspíš i (podle konspirátorů) čínské zemětřesení, které bylo hlavní zprávou v roce 2008 a také série neštěstí, která otřásala Japonskem v roce 2011 a v jejichž důsledku došlo k výbuchu elektrárny Fukušima. Právě tyto katastrofy jsou možná pouhým vydíráním americké vlády, která ovládá finanční systém Japonska.

Možná ale hrozí děsivější následky, které bychom mohli očekávat v případě, kdy se vládnoucí světové špičky rozhodnou „pročistit“ lidstvo, aby tak nastolili nový světový pořádek. Jiné teorie zase tvrdí, že tyto nešťastné plány se sestavují z důvodu kontroly populace před přemnožením.

Nelze říct, zda je tato teorie konce světa opravdu možná. Každopádně je určitě k zamyšlení. Co se děje v odlehlém komplexu HAARP, který se nachází na Aljašce? Je možné, aby opravdu ovládal nejen počasí, ale také přírodní katastrofy, které mohou světové špičky využít k pročištění lidstva? Nemůžeme dělat ukvapené závěry, ale co když se konec světa blíží v podobě nešťastných metod, které mají na svědomí samotní lidé?

Autor: Jana Hanzalíková, E2
Zdroj obrázku: wakeup-world.com

Připomenutí roku 1968

Některá data by se zapomínat neměla a jednou z českých osmiček je právě rok 1968, kdy do tehdejšího Československa dne 21. srpna vpadla vojska pěti socialistických zemí (Sovětský svaz, Polská lidová republika, Maďarská lidová republika, Bulharská lidová republika a omezená část Německé demokratické republiky).

Byla obsazena naše důležitá města, letiště a to vše ve sledu pár chvil. V noci z 20. na 21. srpna byly proloeny hranice bez náznaku obrany a z letišť vyjžděla další masa vojsk již zmíněných zemí (mluví se o vojsku čítajícím 500 000 mužů, 6 300 tanků a 800 letadel).

Republikou zavládl chaos v myšlence, že bude válka. Bohužel se tento akt neobešel bez ztrát na lidských životech. Na české straně zahynulo 108 lidí, dále bylo 500 zraněných civilistů při střetech a nehodách s okupačními jednotkami.

zákonů spáchali vlastizradu, nebyli dosud potrestáni...

Účel vpádu na naše území byl ten, že se mělo zabránit započatým reformám v tehdejší Československu, jelikož reformy „Pražského jara“ byly pokusem uvolnit režim a urychlit proces demokratizace.

Většina vojsk opustila naši zem 16. října 1968, část ale zůstala bez stanoveného času odchodu jako dočasně umístěné jednotky. Tyto jednotky, které se zde zdržovaly jako dočasné, nás opustily v roce 1987 a poslední až po Sametové revoluci.

Co říci na závěr? Ačkoli česká i slovenská veřejnost invazi vojsk odsuzuje, iniciátoři, kteří i podle tehdejších

Autor: Honza Mañas, S4B
Zdroj obrázku: ucebnice-dejepisu.ic.cz